

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 27 lipca 2009 r.

DL-P- IV-414-6/09

Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Senatorski Piotr Przewodniczący

W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lipca 2009 r., znak: BPS/KU-034/614/8/09, dotyczące projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy (druk senacki nr 614), uprzejmie przedstawiam następującą opinię.

Celem nowelizacji ustawy – Kodeks pracy jest zmiana art. 103 ustawy zmierzająca do wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 marca 2009 r., sygn: K 28/08, w którym orzeczono, że art. 103 Kodeksu pracy jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 103 Kodeksu pracy, będący delegacją ustawową dla Ministra Edukacji Narodowej oraz Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, do wydania rozporządzenia dotyczącego ułatwiania pracownikom podnoszenia kwalifikacji zawodowych, nie zawiera szczegółowo wskazanego zakresu spraw przekazanych do uregulowania oraz wytycznych co do treści tego aktu wykonawczego. Trybunał Konstytucyjny odroczył termin utraty mocy obowiązującej przedmiotowego przepisu

na okres 12 miesięcy, wskazując, że przyjęcie nowych regulacji wymaga uprzedniego uchwalenia nowej podstawy prawnej do wydania aktu wykonawczego.

Projektowany artykuł 103 Kodeksu pracy został skonstruowany jako regulacja pełna, to jest bez przepisu upoważniającego. Taki zabieg mieści się w ramach uprawnień legislacyjnych ustawodawcy. Ustawodawca formułując art. 103 Kodeksu pracy w brzmieniu wskazanym w projekcie ustawy nie jest związany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego w zakresie odnoszącym się do sposobu doprowadzenia tego przepisu do stanu zgodnego z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Z analizy projektowanego art. 103 Kodeksu pracy wynika, że uprawnienie do płatnego urlopu szkoleniowego bądź zwolnienia z części dnia pracy zostało przyznane każdemu pracownikowi podejmującemu naukę lub podnoszącemu kwalifikacje zawodowe na podstawie skierowania zakładu pracy. Prawo do skorzystania z powyższych świadczeń nie dotyczy natomiast tych pracowników którzy podejmują naukę lub będą podnoszą kwalifikacje z własnej inicjatywy, a więc bez skierowania zakładu pracy. Oceniając kwestię zróżnicowania uprawnień pracowniczych w oparciu o kryterium uzyskania skierowania z zakładu pracy można wyrazić pogląd, że brak jest dostatecznych przesłanek, aby uznać takie rozwiązanie za przejaw dyskryminacji w rozumieniu art. 32 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto podnieść należy, iż oprócz kryterium uzyskania skierowania zakładu pracy projekt wprowadza także rozróżnienie na pracowników podejmujących naukę i pracowników podnoszących kwalifikacje zawodowe, przyznając uprawnienia w zależności od tego kryterium. Biorąc pod uwagę brak definicji pojęć „podnoszenie kwalifikacji” i „podejmowanie nauki” należy liczyć się z wątpliwościami interpretacyjnymi. Dodatkowo powstać może wątpliwość jakie uprawnienia będą przysługiwały pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe na podstawie skierowania zakładu pracy w formach szkolnych wobec wyraźnego sprecyzowania tych uprawnień pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje w formach pozaszkolnych. Ponadto należy zwrócić uwagę na stosowanie przez projektodawcę nieprecyzyjnych

sformułowań w odniesieniu do pojęć „podnoszenie kwalifikacji zawodowych” oraz „podejmowaniu nauki”.

Reasumując, dokonana analiza przedłożonego projektu ustawy pozwala pozytywnie odnieść się do generalnego założenia projektodawców realizującego powołany na wstępie wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Podnieść jednak należy, iż projekt wymaga dalszych prac legislacyjnych w kierunku doprecyzowania wszystkich kwestii dotyczących realizowania przez pracodawcę obowiązku ułatwiania pracownikom podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Zyciemni Szczerba

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wyżna
PODSEKRETARZ STANU